

μ' έννοιωσαν πού πέρασα. Τραβώ κανά τὸ μῶλο, καὶ φτάνω κάτω ἀπ' τὰ ζηλεμένα μας μπαλκόνια, πού πολλές φορές μοῦ στάλαζαν τὴν παρηγοριά, σὲ στιγμές υπέρτατης ἀπελπισίας, ξεσκεπάζοντας τὴν ὄψη καμιάς ξανομικλοῦσας παρθένας.

"Ἀχ τὰ βλοημένα τὰ μπαλκόνια! Σὰς μοιάζω στάρχαϊα κείνα ἀγάλματα πού ἔχουνε ὅλη τὴν ὁμορφιά τῆς τέχνης, ἀλλὰ τοὺς λείπει ἡ ψυχὴ· ἔτσι καὶ σεῖς, μὲ τίς ὥραιες πράσινες γλάστρες σας, καὶ τὰ κόκκινα ἢ γάλαζα ἄνθια σας, ἔχετε ὅλες τίς ὥριουσες τῆς φύσης, ἀλλὰ σὰς λείπει ἡ ζωοδότρα πνοὴ καπιομένης θεᾶς, πού ξαπλώνοντας στὸ θρόνο τῆς νὰ γλυκοσμίγη τὴ θεϊκὴ τῆς πνοὴ μὲ τὸ μεθυστικό σας ἄρωμα. Μ' ὅλα τούτα δὲν παύετε κάποτε πίσω ἀπ' τὰ πηχτόκαδά σας νὰ κρύβετε καμιά ἑρωτική λυγερή—σὰ κανένα κυνηγὸ, πού μὲ τὸ πιὸ ἀλάθευτο ὄπλο, τὴ ματιὰ τῆς, κυνηγᾷ καρδιές, καὶ ἔτσι κάπως κόβει τὴ μάνητα τοῦ πάθους τῆς, δίχως καν νὰ χύσῃ καμιά σταλοῦλα δροσιάς καὶ σὰ φλογισμένα χεῖλια μας. Κατὰρα τοῦ νησιοῦ μας νὰ πνίγουν τὸν ἔρωτα στὴν κούνια του! Κατὰρα πού θάφτουνε τὴν ἀγάπη, καὶ τὴ ζωὴν ἀντάμα μὲς στὸ θεοσκότεινο καὶ μουχλιασμένο κυδοῦρι τῆς φέτρικης τιμῆς, καὶ ἀνημερίας! "Ἀχ τίς κακίες. "Ἀχ τὰ λειπόψυχα ἀποπαῖδια τῆς σκλαβιάς τῆς ὁλοφταίστρας! "Ἀχ τὰ ἔρμα τὰ μπαλκόνια! Καὶ ἀπόψε μοῦ εἰστε σκοτεινὰ. "Ἔχετε γειά!

Εἶπα ἀφτὰ μόνος μου καὶ σὰ νὰ ξέσκασα κομμάτι, τραβήξα ἴσια στὸ σπῖτι μὲ μιὰ φούρκα, μονάχα πού δὲν ἐκλαίγα ἀπ' τὸν καημὸ μου. "Ἐφτασα στὸ σπῖτι. Ποῦ ὕπνος; "Ὁ νοῦς μου ἄρχισε νὰ βυθίζεται στὸ γλυκονείριασμά του. "Ἀνοιξα τὸ μπαλκονάκι μας καὶ κάθησα. "Ὁζω χαρὰ θεοῦ. Μιὰ μαγική φεγγαρόλουστη βραδιά ἀπ' ἐκείνες πού στὴ γητέφτρα σιγαλιά τῆς ἡ καρδιὰ πλέκει τὰ πιὸ χρυσὰ τῆς ὄνειρα. Τὸ μπαλκονάκι μας, μὲ τὴ μυρουδάτη μαντζουράνα του, εἶναι σὲ μιὰ παραμερηγωνιά κρυμμένο. Μ' ὅλα τούτα δὲ μ' ἐμποδίζει νὰ βλέπω τὸ λιμανάκι μας, σὰν ἓνα γιαννίνο γύρο. Δὲν ἐμοιάζε πιά σὲ θάλασσα πρὸς τ' ἓνα θεότρανο καθρέφτη πού καθρέφτιζε μέσα του τὸ νησάκι μας, σὲ μιὰ παγωμένη λιμνίτσα πού στὴν ἀσάλευτη πανωσιά τῆς φωλιάζανε ψαροκίκα, τὰ μόνα τρανόλαλα μαρτύρια τῆς ζωῆς, τῆς ζωῆς πού μακριὰ ἀπ' τὸ ὑπνάρκιο καὶ ρέμπελο νησί μας σπαρταρᾷ—σὰν θαλασσοπνιγμένο ναυτοπούλο—μέσα σὰ θαλασσοδαρμένα κείνα θεριά τοῦ πελάγου, πού μεγαλάρ-

μενα νύχτα καὶ μέρα ξανοίγουνε δρόμους στ' ἀτέλειωτο πέλαγο.

"Ἀντίκρου τὸ βουνὸ μὲ τίς δυὸ τίς κορφοῦλες, ξαπλώνουνταν σὰ μιὰ καμῆλα γονατισμένη, καὶ τὰ σπῖτια πού εἶναι σκαλωμένα στὸ ριζοδοῦνι πέρα εἴτανε βυθισμένα σὲ μιὰ σταχτόμαυρη καταχνιά, γιατί τὸ φεγγαράκι γέροντας πιά σὰ οὐρανοθέμελα δὲ πρόφτανε νὰ φωτίξῃ ὅλα παρὰ τὰ ἄσπρα μέτωπα μερικῶν. Κάτι φῶτα πού ἀργυροσκέβαν μὲς στὴν καταχνιά, λὲς καὶ σοῦ ἐδειχναν τὴν ὄψη παλιοῦ νεκροταφείου μὲ τίς θαμπὲς καντῆλες του. Παντοῦ βαθιοσιγασιά. Ψυχὴ δὲν πάλεβε πουθενά. Παρὰ μόνον κάπου κάπου κανένα οὐρακισμὰ σκύλλου ἄγρια ἀγρία ἀντιλαλοῦσε πέρα ἢ λαγκαδιὰ μὲς στὴν ἑρμιά τῆς νύχτας. Κανένα ἀπ' αὐτὰ δὲ στάθηκε ἱκανὸ νὰ σταλάξῃ στὴν καρδιὰ μου οὔτε μιὰ σταλιά παρηγορίας. Τὸ μάτι μου δὲν ἐννοῦσα νὰ ξεκολλήσω ἀπ' ἓνα μικρὸ μπαλκονάκι ἀντίκρου, πού τὸ ἔλουζαν οἱ χλωμὲς ἀχτιδιὲς τοῦ φεγγαριοῦ. "Ἐκεῖ εἶχα τὸ νοῦ μου. "Ἐκεῖ τὴν προσοχή μου, σὰ νὰ πρόκειτο τὸ κάτι τῆς ψυχῆς νὰ φυτρώσῃ ἀπ' ἐκεῖ. Ἐάφνου ἔνοιξε ἡ μπαλκονόπορτα τοῦ μπαλκονιοῦ ἐκείνου, καὶ σὰν ἀγγελοῦδι ἀπ' τὴν κόλαση—ὅπου εἶχε πάγει γιὰ μιὰ δουλειὰ τοῦ Θεοῦ—ξεπροβάλλει μιὰ νεράιδα, μὲς σὲ μιὰ ἀχτιδόλερφη φορεσιά. Δεῖλὰ δεῖλὰ, σὰ νὰ σέβουνταν τάχα τὸν ὕπνο τῆς φύσης, προχωρεῖ καὶ στηρίζεται σὰ κάγκελα. Σηκώνει τὰ μάτια τῆς στὸν οὐρανὸ ἀγνάντια, καὶ ἀρχίζει σ' ἓνα γλυκύτατο τόνο—συμπληρώνοντας τὴν ἁρμονία τῆς φύσης—νὰ λέγῃ τὰ πικρά τῆς παράπονα στὸ ταιριαστό τῆς ἀδέρφι, πού τὴ στιγμὴ ἐκείνη μ' ἓνα κρυφὸ καμάρι παρηγορῶντας τάχα τὴ νὰ τὴν ὁμορφῇ, ἐχάιδεβε τὰ ξανθὰ τῆς μαλλιάκια, πού μὲ χάρη στεφάνωναν τὸ παρθενικὸ τῆς μέτωπο. Ἐάπλωσε ἓνα μαγνάδι στὴν πλάση ὅλη ἡ κόρη, πού ἔκαμνε τὸ ἀεράκι καὶ σὲ λίγων, τὸ φεγγαράκι καὶ σὲ θάμπωνε, τὴ φύση καὶ σὲ γήτεβε.

Τρόμαξα, νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια, καὶ ἄθελα τραβήχτηκα σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά, γιὰ νὰ ξετάσω καλλήτερα τὴν ὁμορφιά τῆς κόρης. "Ἀλλ' ἀνάθεμα τὴ νύχτα! Δὲ μ' ἄφινε νὰ ξεδιαλύσω καλὰ καλὰ τὰ σύνυγρα καὶ ἀργοςάλεφτα ἐκείνα μάτια, πού τότες φορές μὲ μάγεψαν—τὰ ἔβλεπα τώρα σὰ δυὸ διχμάντια πού ἀχτιδέψανε σὲ κρουσταλλένιο πέλαγο. Τὸ νεραϊδοκάμωτο ἐκεῖνο κορμί, μοῦ τὸ ἔκρυβε μιὰ κατάλερφη αἰθερόπλαστη μπλοῦζα ἀπὸ πάνω ὡς κάτω καὶ μόνον τὸ μαρμαρένιο τῆς λαιμοῦ, μὲ τὸ

μισὸ τῆς στήθος λυπήθηκε νὰ κρύψῃ. Κι ὅμως ἔβλεπα καλὰ καλὰ τὰ ψιλογραμμένα κείνα φρύδια πάνω στὸ πέλαγο τῶ ματιῶ τῆς, μὲ τὴ ροδόβαφθ θωριά τοῦ προσώπου. Λὲς καὶ ἐμοιάζαν στὸ πρῶτο τέταρτο τοῦ φεγγαριοῦ πού ξεπροβάλλει κάτω ἀπ' τὸ πέλαγο καὶ λάμπει μὲς στὴ γαλάζια θωριά τ' οὐρανοῦ. Στάθηκε κάμποσο ἡ θεά. Καὶ ἔπειτα σὰ νὰ κουράστηκε, πῆρε τὴν καρέκλα πού ἔφερε, καὶ κάθισε στηρίζοντας τὸ κεφάλαι τῆς στὸ δεξιὸ τῆς χέρι. Τότε ἄφησε νὰ κρέμεται ὅζω ἀπ' τὰ κάγκελα κάτω ἀπὸ τὴν ἔσπρη μπλοῦζα ἓνα τορνευτὸ ποδαρακί, λεύρτερο ἀπὸ παντοῦφλα, πού στὸ σκέπαζε μονάχα μιὰ λεφτὴ μάδρη κάλτσα ἴσα μὲ τὸ γόνατο. Κάμποσα λεφτὰ ἄκουγα τὸ βαθύ καὶ ἥσυχο ἀνασασμὸ τῆς, πού σὰν ἀγγελικὸ τραγοῦδι γοργόλαμνε στὸν αἰθέρα, καὶ ξεφυχοῦσε ψηλὰ σὰ συννεφάκια. Τὴ θέλει τάχα τέτοια ὥρα ἀρτὴ ἐδῶ, σὰν τ' ἀηδονάκι πού ἔχασε τὴ φωλιά καὶ νυχτώθηκε ὅζω! Τὴ βαρυσταίνει ἀραγες καὶ ραγίζει καρδιές, σὰν τὸ περιστέρι πού ἔχασε τὸ ταῖρι του! Μήπως κ' ἀφτὴ ἔρθε γυρεύοντας τὸ κατὶ! "Ἡ εἶταν τὸ κατὶ πού γύρεβε ἡ ψυχὴ μου! Δὲν πρόφτασα νὰ τελειώσω τὸ συλλοισμό μου καὶ ἀναγκάστηκα νὰ βῆξω. Τρόμαξε ἡ νεράιδα καὶ σάρωσε τὸ μαγνάδι τῆς. "Ἐπαψε ἡ γοητεία. Καὶ μιὰ ματιὰ ἀντάμωσε τὴ δική μου. Λιγώθηκε ἡ καρδιὰ μου σὰ νὰ τὴ βρῆκε πέρα καὶ πέρα μιὰ φαρμακεμένη σαιτιά. Κ' ἀμέσως σπαρταρώντας ξεπήδησε, ὄχι πιά σὰ λειψότερο γεράκι, παρὰ σὰ σκλάβο περιστέρι, μὲ τὴ σάϊτα στ' ἀριστερὸ πλευρό. Πέταξε καὶ φώλιασε στὴ φωλιά πού εἶταν γι' ἀρτὴ χτισμένη. "Ἡ καρδιὰ σκλαβώθηκε!.....

"Ἀχ τὸ λυσσιασμένο ψυχοπαῖδι τῆς Κύπριδας!.....

Καστελλόριζο.

ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

KARL KRUMBACHER: Die Photographie in Dienste der Geisteswissenschaften...Leipzig...1906. Σελ. 80. Σελ. 60.

Τὸ καινούργιο αὐτὸ ἔργο τοῦ κ. Κρουμπάχερ εἶναι τραβηγματο—ἀπόσπασμα καλῶς λέμε μὲ ὅσο καθαρευουσιάνικο—ἀπὸ τὴ Neue Jahrbücher für das klassische Altertum, Geschichte und deutsche Literatur, ἀπὸ τὸν τόμο τοῦ

τὸ κερί μπροστά σου, ἔλεγε ὁ Καπίτονις μὲ μιὰ κλαψιάρικη φωνή, κράτα το μὲ τρόπο νὰ βλέπω τὸ πρόσωπο σου. Κράτα το σὰ στήθια σου μπροστά. Μ' ἔκαμες ν' ἀγουρογεράσω, ἔνθρωπε ἀσυνείδητε, νὰ γεράσω ναί».

— "Ἀπὸ τί σὰς παρακαλῶ σὰς ἔκαμα νὰ γεράστε Γέγκορ Καπίτονις, σὰς ἔκαμα νὰ γεράστε; ἀποκρίθηκε ἡ ἑρὴ κι' ἀποκοιμισμένη φωνὴ τοῦ δούλου.

— "Ἀπὸ τί; Θὰ σοῦ εἰπῶ ἀπὸ τί. Πόσες φορές σοῦ εἶπα, Μίτκα, σοῦ εἶπα, σὰν ἔρχεσαι μαζί μου σὲ κανένα μέρος πού πάμε γιὰ βίζιτα, παῖρνε πάντα μαζί σου μιὰ μένα δυὸ ρούχα γιὰ ν' ἀλλάζω...πρὶν πάντω...Κράτα τὸ κερί μπροστά σὰ στήθια σου νὰ σὲ βλέπω...προπάντω τὰ σώρουχα...καὶ τί ἔκαμες σήμερα;

— Τί;

— Τί; Αὔριο τί θὰ φορέσω;

— "Ὅ,τι φοράτε καὶ σήμερα.

— Μ' ἔκαμες νὰγουρογεράσω, ληστή, μ' ἔκαμες νὰ γεράσω...Σήμερα ἀκόμα δὲν ἤξερα τί νὰ γίνω μὲ τὴ ζέστη...κράτα τὸ κερί...καὶ μὴν κοιμάσαι ὅταν ἀφέντης σου σοῦ κάνει τὴν τιμὴ νὰ κουβεντιάξῃ αὐτὸ σου.

— Μὰ ἡ Ματρώνα Μαρκόβνα μοῦ εἶπε πὼς ἐ-

φτάνανε. «Γιατί, εἶπε, παίρνεις τόσα πράγματα μαζί σου; "Ἐτσι χαλιῶνται τὰ πράγματα».

— "Ἡ Ματρώνα Μαρκόβνα; Εἶναι δουλειὰ τῶν γυναικῶν νὰ βάνουνε τὴ μύτη τους σὲ τέτοια πράγματα; "Ὅλοι σας, ὅλοι σας μὲ κάματε νὰ γεράσω.

— Μὰ κι' ὁ Γιακχίμ, ἔτσι μοῦ εἶπε, τὸ ἴδιο.

— Πὼς εἶπες;

— Λέω πὼς ὁ Γιακχίμ, τὸ εἶπε.

— "Ὁ Γιακχίμ, ὁ Γιακχίμ ματάλεγε ὁ Γέγκορ Καπίτονις μ' ἓνα τόνο φοβέρας. Κοίταξε καί, οἱ ἐλκεῖνοι καὶ οἱ ἄνομοι, πού δὲν ξέρουνε οὔτε ρούσικα νὰ μιλήσουνε! Γιακχίμ, τί θὰ εἰπῇ Γιακχίμ;...Γιεφὴμ μπορεῖς νὰ εἰπῇς μωρὲ, γιατί...μὲ καταλαβαίνεις καλὰ;...Τοῦτο τὸνομα εἶναι ἄγιον, κ' εἶναι Γιεφὴμ ρωμαῖκα εἶναι Ἐφῆμιος...Τ' ἀκούς; Σὰν βιάζεστε κανέναν βεβαίως θὰ εἰπῇ Γιεφὴμ, μὰ ποτὲ Γιακχίμ. Μὲ κάματε ὅλοι σας νὰ γεράσω, ληστές...Κράτα τὸ κερί!»

Καὶ γιὰ πολλὴ ὥρα ὁ Γέγκορ Καπίτονις ξακολούθαε νὰ σωφρονίζῃ τὸ δούλο του, μόνον πού ὁ Ἀστακόφφ ξερόδῳχε καὶ συχναστέναζε γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουνε. Τέλος ὁ γέροντας τοῦ ἐδίωξε τὸ δυστυχισμένο του Μίτκα κ' ἐκοιμήθηκε. Μὰ ὁ Ἀστακόφφ

δὲν ἀλαφρώθηκε ὁλότელαι. "Ὁ Γέγκορ εἶχε συνήθιο του νὰ ρουχονίζῃ μὲ κάποιον τρόπο, πότε βαθεῖα καὶ πότε ψηλά πού τὸ μεσοχώρισμα φρινότανε σὰ νὰ ἔτρεμε. Κι' ἀκόμα ὁ ἄγερας τῆς μικρῆς κάμαρας πού κοιμότανε ὁ Ἀστακόφφ εἴτανε βαρὺς καὶ κλεισμένος. Γιὰ σκέπασμα εἶχε μιὰ μπατανία. Δὲ μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ σηκώθηκε. "Ἀνοιξε τὸ παραθύρι κι' ἄρχισε νὰναπνέῃ μ' ἀναγάλλιαση τὸ δροσερὸ αἶρα τῆς νύχτας. Τὸ παραθύρι τοῦ ἔβλεπε στὸν κήπο. "Ὁ οὐρανὸς εἴτανε καθαρὸς καὶ τ' ὁλόγιομο φεγγαρί πότε καθρεφτιζότανε ὁλοστροφύλλο στὴ λίμνη, πότε ξεχυνότανε σὲ μακρυὰ ἀχτινόβολα δεμάτια χρυσομένα, σπιθίζοντας σιγὰ-σιγὰ. Μέσα σὲ μιὰ ἀπὸ τίς στρατεῦλες τοῦ κήπου ὁ Ἀστακόφφ εἶδε μιὰ μορφὴ γυναικία, καὶ σὰν τὴ κοίταξε προσεχτικῶς, ἀναγνώρισε τὴ Μαρία. Στεκότανε ἀκίνητη καὶ τὸ πρόσωπο τῆς τὸ χλωμὸ φωτιζόταν ἀπὸ τίς ἀχτινὲς τοῦ φεγγαριοῦ. Ἐκφονικὰ ἄρχισε νὰ μιλή. "Ὁ Ἀστακόφφ ἔγυρε τὸ κεφάλι μὲ προφύλαξη. "Ἀκούσε τ' ἀκόλουθα λόγια: «Μὲ μιὰ ματιὰ ἓνας ἄνθρωπος μὲ προσταγὴ θὰ στείλῃ τὸν ἄλλο στὸ θανατεροῦ δεντροῦ τὸ μαῦρο δρόμον».

— Γιὰ φαντάσου, ἔλεγε μέσα του, οἱ στίχοι μου τῆς κάμανε ἐντύπωση.

1906 (σελ. 601—660). Σ' αυτό ο σοφός βυζαντινολόγος με πολύ πρωτοτυπία, παρητήρηση και θαυμαστή μάθηση ξετάζει με τίς τρόπους ή φωτογραφία μπορεί να μας περικήσει στις βοηθητικές της ιστορίας επιστήμες. Και το θέμα του δ. κ. Κρουμπάχερ το ξεψαχνίζει τελειωτικά με την τέχνη και τη μέθοδο εκείνη που λαμπυρίζει σ' όλα τα επιστημονικά του έργα. Ακόμη και στα οικονομολογικά ζητήματα των φωτογραφιών καταβαίνει και δεν είναι διόλου λιγιστό ό,τι μας διδάσκει και μας φωτίζει για αυτά. Τα πορίσματα του κ. Κρουμπάχερ—τουλάχιστο τα περισσότερα—πρέπει να τα ξετάσει κανείς παραβολικά με τις ανακρίσεις και τις διδαχές του συνεδρίου εκείνου που έγινε στη Λιέγη για την αναπαραγωγή (reproduction) των χειρογράφων, των νομισμάτων, και σφραγίδων (21, 22 και 23 Αυγούστου 1905 ν. έ.). Μα σε πολλά μέρη κ' ο ίδιος ο συγγραφέας κάνει την παραβολή αυτή. Και τελειώνοντας πρέπει να σημειώσουμε ότι το καινούργιο αυτό έργο που με πολύ χαρά αναγγέλλουμε στους αναγνώστες μας στολίζεται στο τέλος από 15 πίνακες, που πολύ μας ζωντανεύουν τα πράγματα και μας βοηθούν να τα καταλάβουμε καλύτερα και σωστότερα.

ΝΙΚΟΣ Α. ΒΕΝΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Φίλε Νουμά,

Στόν αρ. 4512 της «Εστίας» διαβάσαμε τ' ακούλουθα·

«ΤΟ ΖΑΠΠΕΙΟΝ

»Πολλάκις επανελήφθη ότι οι περίπατοι της «πόλεως κατήντησαν απροσπέλαστοι εις το κοινόν. »Διὰ τὴν συνεδύση κανείς τὴν μητέρα του, τὴν ἀδελφὴν του, τὴν σύζυγόν του εἰς αὐτοὺς, πρέπει πλείον νὰ ἔχη μεγάλην ὑπομονὴν καὶ ἀρετὴν ἐκ συνηθείας ἀντοχὴν ἀπέναντι τῶν βωμολογιῶν καὶ πτῶν βαναυσότητων τῶν χυδαίων, καὶ νὰ παρατάσῃ τὸν τελειότερον ὀπλισμὸν ἀπέναντι τῶν ἐχόντων ἐπιθετικὰς διαθέσεις.

»Καὶ αὐτὸ τὸ Ζάππειον ἀνέκαθεν—ἰδίως ὅμως αὐτὴν τὴν ἐποχὴν—κατήντησεν ἀπρόσιτον χάρις πρὸς τὰ διάφορα καθάρματα, τὰ ὁποῖα συσσωρεύονται ἐκεῖ, ἔτοιμα εἰς καθὲ βωμολοχίαν, χυδαῖότητα ἢ κακοήθειαν, ἀπέναντι τῆς Κυρίας, ἢ ὅποια ἤθελε τολμήσει νὰ εἰσδύσῃ μέχρις αὐτοῦ, πτοῦ κεντρικωτέρου ἐν τούτοις τῶν Ἀθηναίων περιπατών.

»Προχθὲς τὴν πρωίαν πάλιν ἐγενε θέατρον τῶν κακοηθειῶν καθάρματός τινος ἐκφύλου ἀπέναντι, »Κυρίας ἀρίστης κοινωνικῆς τάξεως.»

Καρώνοντας τὰ μάτια του στὴ Μαρία μπόρεσε νὰ διακρίνῃ τὰ μεγάλα της μαῦρα μάτια καὶ τὰ αὐστηρά της φρύδια. Τὴν ἴδια στιγμή κείνη ἀνατράμαξε, γύρισε τὸ κεφάλι σὺν κάποιος νὰ τὴν ἔκραζε καὶ μπῆκε γλήγορα μέσα στοὺς ἥσιους τοὺς πυκνοὺς μῆς σειρὰς ἀπὸ ἀκακίης. Ὁ Ἀστακόφφ ἔμεινε ἀκόμα κάποιες στιγμὲς στὸ παραθύρι. Ἀπὸ πῆγε νὰ πλαγιασῇ.

— Τί παράξενο πλάσμα, ἔλεγε μέσα του στριγογυρίζοντας στὸ κρεβάτι του. Κ' ἔπειτα λένε πὼς δὲν εἶναι τίποτα πού νὰ ἐνδιαφέρῃ στὴν ἐπαρχία. Τί παράξενο πλάσμα. Θὰν τὴν ρωτήσω αὔριο τί ἔκανε μέσα στὸν κῆπο τὴ νύχτα.

Κι' ὁ Γέγκορ Καπίτονιτς ἔαχλούθη νὰ ρουχωνίξῃ.

II

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἀστακόφφ ξύπνησε πολὺ ἀργά, κι' ἀμέσως ὕστερα ἀπὸ τὸ τσάι πού πήρανε μαζεμένοι οἱοι στὴν τραπέζαρία, γύρισε σπῖτι του γιὰ ν' ἀποτελειώσῃ τοὺς λογαριασμοὺς του, μὲλα τὰ παρακάλια πού τοῦκανε ὁ Ἰπατόφφ γιὰ νὰ καθίσῃ. Ἡ Μαρία κάθισε καὶ κείνη στὸ πρόγιομα. Ὡστόσο ὁ Ἀστακόφφ δὲν ἐθάρρεψε σωστὸ νὰν τὴ ρω-

Καὶ ξέρεῖ ἡ καλὴ «Εστία» γιὰτὶ ὁ δυστυχισμένος ὁ λαὸς ἔμαθε νὰ φέρνεται μὲ τέτιον τρόπο πρὸς τίς Κυρίες; Ἐπειδὴ στίς ἡμερίδες πού ἔπρεπε νὰν τὸν ὀδηγοῦνε σὲ τρόπους καλοὺς καὶ σ' ἀρχοντιά βγαίνουν κάποτε παραγράφοι καθὼς τὸν ἀκόλουθο·

«Εστία τῆς 1 τοῦ Ἀη Δημήτριου.

«ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

» Ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς κ. Ἀλεξάντρας Παπαμύσκου χωρὶς κόπον ἀποσπῶμεν τὰς κατωτέρω φράσεις, διὰ τὴν λογικὴν ἐρμηνείαν τῶν ὁποίων προκηρύσσομεν διαγωνισμόν. Ὁ ἱατρὸς κύριος (;) Σαρκόραφφ προσφέρει εἰς πάντα λύτην χρυσόδετον πτόμον ΦΡΕΝΟΛΟΓΙΑΣ».

Φαίνεται κίολας πὼς, κατὰ τὴν «Εστία», τῶν χυδαίων ἢ συμπεριφορὰ εἶναι καταδικάσιμη ὅταν προβάλλεται κυρία ἀρίστης κοινωνικῆς τάξεως. Ἔτσι λοιπὸν, λαί, μὴ σὲ μέλει! Σὰ δεῖς καμιά κοπέλλα τοῦ λαοῦ, ρήξου τῆς γερὰ σ' αὐτὸ ἔχεις τὴν ἄδεια τῆς «Εστίας». Πρόσεχε μοναχὰ μὴν πεῖραχτεῖ ὁ κ. Σαρκόραφφ.

Μένω κτλ.
ΦΑΠΠΕΙΟΣ

ΤΟ ΠΑΛΛΗΚΑΡΑΚΙ

Κύριε Συντάκτη τοῦ «Νουμά»,

Ἐχει ἔδικο ὁ Παλλῆς ὅτα λέει πὼς ὁ κ. Γιαννόπουλος δὲ χτυπᾷ κανέναν καὶ φραγκοκινὰ ὄνομαστά. Χτυπᾷ καὶ παραχτυπᾷ. Χτυπᾷ ἕνα δυὸ πεθαμένους, κι' ἄλλους δυὸ ζωντανούς πού χτυποῦν κ' ὅλοι αἱ δημοκόποι, δηλαδή τὸν Ψυχάρη καὶ τὸν Πάλλη.

Φῶς φανερά, ὁ κ. Περικλῆς (γιατὶ ὄχι Ἡρακλῆς;) εἶναι παλληκαράκι. Ἔτσι δὲ θὰ περιοριστεῖ στὸ νὰ χτίζει ἀνώγρια καὶ κατώγρια παρὰ θὰ μᾶς ἐνεργήσει κι' ἄλλα ἔργα, ὅπως τοῦ ζητᾷ ὁ Παλλῆς.

Πρόθυμος

ΛΕΚΑΣ ΑΙΒΑΝΙΤΗΣ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΩΝ...ΑΓΙΩΝ

Φίλε «Νουμά».

Ἐχω ἕναν κουμπάρο μαρμαρᾷ πού τὸν λένε Φίλιππα, πῆγα λοιπὸν προχθὲς νὰ τοῦ πῶ τὰ χρόνια πολλά. Ὁ γιὸς του—ἕνα παιδάκι δεκαπέντε χρόνων, ἔξυπνο καὶ ὁ πρῶτος στὴ τάξη του καθὼς βεβαιώνει πάντα τὸν πατέρα ὁ δάσκαλος—εἶχε μιά

τήση γιὰ τὸ νυχτερινὸ τῆς περὶπατο. Εἴτανε ἀπὸ κείνους τοὺς ἀνθρώπους πού τοὺς εἶναι δύσκολο νὰ ζήσουνε δυὸ ὁλακερὲς ἡμέρας μὲ ἰδέες ζέοντες ἀπὸ τὴ συνθησμένη τους ζωὴ. Θὰ χρειάζονταν νὰ ξαναμιλήσῃ γιὰ ποίηση κ' εὑρίσκε πὼς εἴτανε ἀρκετὸ, πού λησμονήθηκε γιὰ μιά φορὰ σὲ τέτοια ὄνειροπολήματα. Πέρασε ὅλη τὴ ἡμέρα στὰ χωράκια, γιοματίσε μὲ πολλὴ ὀρεξή, κοιμήθηκε τ' ἀπογευμάτο κι' ὅταν ξύπνησε ζήτησε τοὺς λογαριασμούς. Κι' ἀφοῦ ἔλασε κάποιες πρόσθετες, εἶπε καὶ τοῦ ζέξαν τὴν Ταράντας, κ' ἔφυγε μὲ τὴ Ἰπατόφφα. Εἶναι καλὸ νὰ εἶναι κανένας ἄνθρωπος θετικὸς, νὰ μὴν ἔχῃ μιά καρδιά πέτρινη στὰ στήθια, κι' ἂς μὴ τὸν γνοιάζει γιὰ τίποτ' ἄλλο.

Ὁ Ἀστακόφφ εἴτανε ἀκόμα στὴ φραξιά ὅταν ἄκουσε θόρυβο ἀπὸ φωνὲς καὶ ὄργανα. Στοῦ Ἰπατόφφ τραγουδάγανε σὲ χορὸ τραγούδια ρούσικα. Βρῆκε ὅλη τὴν πρωϊνὴ συντροφιά αὐξημένη ἀπὸ τὴν Ναντέζντα. Εἴτανε καθισμένοι ὀλόγυρα καταγῆς καὶ γύρω ἀπὸ ἕνα νεὸ καμὶ τριανταρὰ χρόνων, μὲ μελαχρινὸ πρόσωπο, καὶ μὲ μαλλιά καὶ μάτια μαῦρα, ντυμένο μ' ἕνα μικρὸ βεστόνι βελουδένιο, καὶ μὲ μαντήλι κόκκινο ἀφρόντιστα δεμένο ὀλόγυρα στὸ λαιμό, καὶ μὲ μιά κιθάρα στὰ χεῖρα. Εἴτανε ὁ Πέτρος

ρεκλάμα ἀπὸ μυθιστόρημα καὶ διάβαζε κάτω ἀπὸ μιά εἰκόνα·

— «Ἀγυῖοπαιδες λιθοβολοῦντες τὴν γραίαν».

Διὲς ξέρω πὼς μούρθε καὶ τοῦ λέω·

— Τί θὰ πῇ «Ἀγυῖοπαιδες», Νίκο;

Τὸ παιδί στενωχωρτήθηκε, κοκκίνησε, καὶ μούπε σὲ λιγάκι μὲ χαρὰ σὺν νῆλυνε τὸ τετραγωνισμὸ τοῦ κύκλου.

— Τὰ παιδιὰ τῶν ἀγίων (!)

Τὸ παιδί—πού δὲν εἶναι γιὸς ἀγίου—εἶναι ἀλήθεια πὼς εἶναι πρῶτο στὴν τάξη του γιὰτὶ μαθαίνει παπαγαλίστικα τίς παχουλὲς κουταμάρες τοῦ δασκάλου.

Στὸ γράφω χωρὶς ἄλλο σκόλιο.

ΕΚΦΥΛΟΣ ΕΡΗΜΙΤΗΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ὁ κ. Βελίτης μᾶς παρακαλεῖ νὰ διορθώσουμε τὰ ἀκόλουθα τυπογραφικὰ λάθη.

Στὸ φύλλο 219 ἔχει πού μὲλει γιὰ τὸν «Βένο» τοῦ κ. Χόρν ἐπιθυμεί νὰ διαβάσουμε «μὰ καὶ θὰ σεβαστεῖς κατὶ αἴσθημα πού καλὸ εἶναι, καὶ πρέπει, νὰ μείνῃ ἀγγιχτο».

Στὸ φύλλο 220, στὴν τρίτη στήλη, ψηλά ἔμειναν ὅσοι δυὸ ἀρθροῦ καὶ τὸ νόημα εἶναι λίγα σακωνευτικόν. Χρειαζέται «Ἐδουάξ» τα πλῆθη φωνήεντα μὲ τίς πολυλὲς συνήξεις, καὶ στὴν ἴδια στήλῃ παρακάτω θέλει «Κ' ἕνα τραγούδι τέτοιον πού πάντα ἀνασταίνει στὴ συνταξία λιπαρὰ καὶ γρόμματα καὶ μωροστύλινμα».

«Τὸ μέτρο τὸ ἑλληνικόν» πρεῖ στὸ τέλος τοῦ προτελευταίου παραγράφου τοῦ ἀρθροῦ καὶ ὄχι κατὰ τὴν ἀρχὴ τῆς τρίτης στήλης στὴν πρώτη σελίδα, ὅπου θὰ διαβάσουμε μοναχὰ «τὸ μέτρο».

— Τὸ Σαββατοκύριακον στίς 11/2 στὴ μεγάλη σελίδα τοῦ Σπλένττ ὁ κύριος de Hochepied, πολιτικὸς ἀνταποκριτὴς τοῦ «Ζιλ-Βλάς» θὰ μιλήσῃ γιὰ τὸν κ. Ναν Μωρετς. Ἡ εἰσὸς 2 112 δραχμῆς.

— Νὰ πού λένε πὼς δὲ λοχαριάζεται διόλου ἡ φιλολογία μᾶς ἀπὸ τὸν τύπο. Ἡ «Εστία» τὴν παραλογιστίζει μάλιστα, καὶ ἀποδείξῃ τὸ ὅριον ἀρθρο πούγραφε τίς προτάσεις γιὰ τὰ «Παλητάρια», πικηρύχοντες τὰς τὸ μόνο φιλολογικὸ περιοδικόν.

— Στὸ φύλλο ὅμοις τῆς περασμένης Τρίτης ἀνακαλύφκει ἄλλο μόνο φιλολογικὸ περιοδικόν, τὴν «Εἰκονογραφικὴν» τοῦ κ. Βρατσάνου. Καὶ τρίτο, μόνο βέβαια καὶ αὐτό, τὴ «Σκηνίαν» τῆς Σύρας.

— Ἐλπίζουμε σιγὰ σιγὰ νὰ μᾶς ἀνακαλύψῃ καὶ ἄλλα μόνον φίλοι, περιοδικὰ, τὴν «Παναθηναίαν» λ. γ., τὸν «Κρότον», τὴν «Ἀττικὴν Ἱδέαν» καὶ τὸ «Σπαθὶ τοῦ Σαμψικου».

— Ἡ «Εστία» ἀκολουθεῖ καὶ στὴ φιλολογία καὶ στὴ πολιτικὴ τὴν ἴδια ἀρχή· καλὸς καὶ ὁ Θεοτοκῆς, καλὸς καὶ ὁ Παλλῆς, καλὸς καὶ ὁ Μαυρομυχαλῆς, ὅλοι καλοὶ.

Ἀλεξίεφφ Βερετιέφφ, ὁ ἀδερφὸς τῆς Ναντέζντας. Βλέποντας τὸν Ἀστακόφφ ὁ Ἰπατόφφ, ἔρριξε μιά χαρούμενη φωνή, καὶ τὸν παρουσίασε ἀμέσως στὸ νεὸ μουσικόν. Σὺν τὸν χαίρειντος εὐγενικὰ ὁ Ἀστακόφφ, ὑποκλίθηκε βαθειὰ ὁμπρὸς τὴν ἀδερφή του.

— Τραγουδοῦμε ἄλλὰ χωριανά, τραγούδια συντροφικὰ, εἶπε ὁ Ἰπατόφφ, καὶ νὰ κείνος πού μᾶς δίνει τὸν τόνο. Ἀ, ζέρτε πὼς τὰ καταφέρνει; Θὰν τὸν ἀκούστε, θὰν τὸν ἀκούστε.

— Θέλτε νὰ συντροφίεστε καὶ σεις τὸ τραγούδι; ρώτησε ἡ Ναντέζντα.

— Ναί μ' εὐχαρίστηση. μὰ δὲν ἔχω ρωνί.

— Δὲν πειράζει. Ἰδέστε, ὁ Γέγκορ Καπίτονιτς τραγουδαῖ καὶ γὼ τὸ ἴδιο. Πρέπει μοναχὰ νὰ ἀλουδάτε τοὺς ἄλλους. Καθίστε καὶ σὺ, ἀδερφέ, ἀρχίνα.

— Ἀς δοῦμε πρῶτα τί τραγούδι νὰ τραγουδήσουμε, εἶπε ὁ Βερετιέφφ, κρούοντας τὴν κιθάρα καὶ ρίχνοντας μιά ματιά στὴ Μαρία πού καθότανε κοντὰ στὰ πόδια του. Πιστεύω, εἶπε, πὼς εἶναι ἡ ἀράδα σου ν' ἀρχίσῃς.

— Ὁχι, τραγουδεῖτε σεις, εἶπε κείνη.

(ἀκολουθεῖ)